

במתנה

דפי זנה

על מה שבזר זכשין.
הרבנית ימימה מזרחי
בעריכת יקרת פרידמן

ב"ה

גיליון 215

פרשת ויקהל ✧ כ"ג באדר א' ה'תשע"ט (2/2019)

יוזמת, טוֹה, מצרפת

ושת, התחצפה אליו ועכשיו כל הנשים ירצו להתחצף, אז "על זה אני שולח איגרות"⁷.

"אוקיי", אומרת אסתר המלכה, "לנשים יש כזה כוח להשפיע על העולם, כוח כזה שאחשוורוש וכל הרשעה פוחדת ממנו - בוא ננצל אותו, בואו ניקהל על נפשנו. אנחנו באמת לא יודעות בדיוק מה לעשות כדי להציל את הדור הזה, אבל בואו נזכיר לעצמנו ולעולם שהכל בידיים של הקב"ה".

בשבת הייתי בארה"ב בכנס ענק של משפיעים על עולם הקירוב, ופגשתי את בנו של הרב נח וינברג זצ"ל, האישה שהקים את המוסד המחזק הזה, "אש התורה". והוא אמר לי: "תקשיבי, אבא שלי, הרב נח וינברג זצ"ל, היה בן זקונים לאבא שלו, שילד אותו לאחר שהתחתן בפעם השנייה. בינו לבין אחיו הבכור היו 40 שנה! לסבא שלי לא היה זמן לגדל את אבא שלי. כל מה שהוא עשה זה מדי פעם לעבור לידו ולהגיד, 'נויח, אתה זוכר שיש אלוקים? אתה זוכר שיש אלוקים?' זהו".

והרב נויח וינברג זצ"ל היה אומר: "זה המשפט שאבא השאיר לי בראש ואמרתי שאני אלך עם המשפט הזה ואזכיר לעולם: יש אלוקים. אתם רק צריכים לרצות, אפילו שהמצב חסר סיכוי".

איך כתוב - **הנשים אשר נשא לבן אתנה בחכמה, טוֹ את העזים**.⁸ עכשיו צריך להבין מה זה אומר, לטוות את היריעות של המקדש על גבי העיזים. תחשבו איזו רועה צריכה להיות אשה כזו, שימו לב, היא לא טוֹה את הצמר; את העיזים היא טווה.

"לטוות עיזים" משמעו לעמוד ליד העז הזו וכל הזמן ללחוש לה: "אני יודעת שזה לא נעים לך שאני טווה את הצמר שלך כשאת צריכה לעמוד במקום, אבל את שותפה עכשיו לדבר ענקי. את

"ויקהל"¹. מה פשר המילה הזו? והפרשה, שמגיעה מיד אחרי חטא העגל, מתארת קהל ענקי שהכוח שלו הוא הרצון. "איך אנחנו רוצים! טעינו, עשינו את חטא העגל, אז אפשר לתקן?" אנחנו פשוט נקהלים בקהל ענק ואומרים: "אני רוצה. אני לא יודעת איך, אבל אני כל כך רוצה".

אנחנו רואות עכשיו ימי היקהלות נשיים ענקיים בכל העולם. כנס פרשה ואשה היה בתאריך של "פורים קטן". השבוע ב-62 מדינות בעולם משדרים תפילת נשים וכל אשה שרוצה יכולה להצטרף לתפילת נשים ענקית. יש כנסי נשים רבים כל כך בחודש אדר. והשאלה - מי יוזם את כל הדברים האלה? איפה זה כתוב בכלל?

והתשובה: זה לא כתוב. כשנשים מרגישות שצריך להציל עולם, הן פשוט יוזמות. יודעות מאיפה זה בא? מאמא אסתר. אף פעם לא מדברים על כך שמעולם מרדכי לא אמר לאסתר להקהיל את כולם לתפילה. זו יוזמה פרטית של האשה שכל החיים מצייתת; **ואת מאמר מרדכי אסתר עשה**.² ופתאום - **לך כנוס את כל היהודים [...]** **וצומו עלי ואל תאכלו ואל תשתו**.³ איפה זה כתוב? זה שלה. היא פתאום הרגישה שהעולם צריך הצלה. והעיקר - **גם אני ונערתִי אצום כן**,⁴ הכינוס הנשי הקטן הזה בתוך הארמון. מפני שרק 'בעלת הארמון'⁵ יודעת מה קורה ואיך הבית שלה על מים,⁶ וכמה סכנות אורבות לו. אישה רואה את הילדה כבר לא מה שהיא היתה, את הילד, את האיש שלה. בעלת הארמון יודעת שצריך כינוס שלה ושל נערותיה לקרוע את השמים.

זו יוזמה פרטית של אסתר המלכה ומאיפה יש לה את זה? היא רואה דבר מהמם: היא רואה שחדשות על נשים עוברות בווראליות בעולם, כי כשאחשוורוש מוציא איגרות מטופשות ושולח אותן לאחשדרפנים, לכל העולם, על מה זה? על שאשתו,

¹ שמות ל"ה, א.

² אסתר ב', כ.

³ אסתר ד', טז.

⁴ שם.

⁵ בפרפראזה על המחזה "בעלת הארמון" מאת לאה גולדברג.

⁶ בפרפראזה על "בית על מים רבים" מאת אמונה אלון.

⁷ אסתר א', יט: "אם על המלך טוב, יצא דבר מלכות מלפניו ויכתב בדתִי פֶרֶס ומדי ולא יעבור - אֲשֶׁר לא תבוא וְשָׂתִי לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ אֲחֻשְׁרוּרֹשׁ." "ורש"י, שם: "ולא יעבור" - חוק זה מביניהם שיהא זה חוק ודת לכל הבוזה את בעלה "אֲשֶׁר לא תבוא וְשָׂתִי" - ולכך נהרגה."
⁸ שמות ל"ה, כו.

הפתעה! הספר החדש של הרבנית ימימה מזרחי

– 'הזמנה לשמחה' –

נחטף כמו שניצלים חמים מהמחבת!

אמממ... אצלנו המלאי אזל

אבל 'הזמנה לשמחה' כבר הגיע להרבה

מחנות הספרים – רוצו והצטיידו!

(סטימצקי, צומת ספרים וכו')

להיכרות עם 'הזמנה לשמחה' של

הרבנית ימימה לחצי כאן <<

שותפה לדבר גדול וחשוב". כמה פיוסים היתה צריכה האשה הזאת ללחוש באוזנה. כמה היא שיתפה אותה בעשייה לכבוד הבית. לא את הצמר היא טוֹנה, כי אם את העז, לאריג המופלא של הבית, לעשייה של הבית הזה. את העז עצמה היא מחברת, לא את החוטים.

והיא אומרת לעז הזאת: "תעזי! תעזי לחלום! את רגילה להיות אחת מהעדר. הרי כבשה היא תמיד שפופה כזאת, נגררת. עכשיו תעזי לחשוב שאת חלק מדבר ענק!"

וכמה בוכות לי נשים: "ימימה, כמה הבית שלי קר ומנוכר. שבת - רק כעסים, רק צעקות, תלונות או, גרוע מזה, שתיקות..." האם שיתפת אותם? האם טוֹוית את העיזים למלאכה הגדולה הזאת שנקראת "הכנה לשבת"? "אתה תעשה את זה..." "את תעשי את זה..." "כשבן אדם הוא שותף, הוא יאהב. הוא ירגיש קשור לעניין."

איזו חכמה אדירה זו לגשת למשהו, לא לדעת מה יצא לי מזה, אבל אני רוצה. זה היה בצלאל, האומן, צאצא של יוכבד ומרים החכמות האלה, המיילדות האלה, שידעו לומר: "אנחנו לא יודעות מה יצא מזה, אבל נעשה את זה."⁹

בארה"ב מישהי נתנה לי ספר מאוד יפה על הבית היהודי והיא כתבה בו שילד אחד ראה פעם את הפסל המפורסם מיכלאנג'לו לוקח גוש אבן ומכה בו, מכה, מכה, מכה. אחרי כמה ימים הוא מגיע, רואה דמות גדולה וכתוב בצד "דָוִד". מיכלאנג'לו פיסל את דוד המלך. והילד הרים את עיניו ושאל את מיכלאנג'לו: "תגיד, איך ידעת שבתוך האבן הזאת מסתתר כזה איש יפה?"

וזו באמת החוכמה של החיים, החוכמה של הנשים. אנחנו מכות בסלע במשמעות של גילוף, של חשיפה, של עבודת ליטוש עדינה. אנחנו מגלפות לאיזה כיוון שנראה לנו ופתאום ראות איך מתחבא שם ילד מדהים, איך האיש שלך מדהים, איך הבית שלך יפה. רק צריך את הרצון הזה, את ההיקהלות הזאת, את הצעקה הגדולה הזאת בתפילה. לנשים יש מלא כוח כי הן יודעות שאין להן שום כוח; הן מתחילות. הן יוזמות, הן טוֹות, הן מצרפות אליהן לעשייה. והקב"ה מסיים.

בצוות העריכה: הדסה סאסי

⁹ מדרש תנחומא לחומש שמות ל"ה, סימן ד: 'וּמִיִּרְאֵן הַמִּיִּלְדֹת אֶת הָאֱלֹקִים (שמות א', יז). מה פרע להן הקב"ה? עשה להם בָּתִּים. ומה בתים עשה להם? בית כהונה ובית מלכות. יוכבד נטלה כהונה ומלכות: אהרון כהן גדול ומשה מלך. וַיְהִי בִישְׂרוּן מֶלֶךְ (דברים ל"ג, ה) ומה שכר נטלה מרים – חכמה, שנאמר: "יְרֵאת ה' הִיא חֲכָמָה" (איוב כ"ח, כ"ח), שיצא ממנה בצלאל, שכתוב בו "וְאֶמְלֵא אֹתוֹ רוּחַ אֱלֹקִים" (שמות ל"א, ג).